

Szekeres Sándor Gábor EBÉDIDŐ

*Augusztus 8-án, a nyári forróságban az idő úgy döntött, felfedi végre az élők előtt lényegét. Befolyt a tudatokba, és engedte, hogy érezzék, engedte, hogy megértsék és megtudják, kinek, mennyi jut belőle. Ennek aztán egyesek megőrültek, mások elszomorodtak. Éppen egy pesti lakásba folyt a kulcslyukon át, hogy szétterjedjen, amikor a konyhaajtónál férfinyomba ütközött. A nyom már évek óta ott volt. Ott ragadt mozdulatlanul, és figyelt. Az idő próbálta birtokba venni, de nem sikerült, mert a nyom az időn kívül létezett. Ettől az idő kicsit megzavarodott, és különböző furcsaságokat idézett elő. Tett még néhány kísérletet, de mindig kudarcot vallott. Aztán csak figyelt. Akkor vette észre az asztalnál ülő Viktóriát, a pesti kurvát, amint borsót fejtett család nélkül, ruha nélkül, meztelenül. Vele sikerülni fog, gondolta az idő, és már folyt tovább, hogy Viktóriában is szétterjedjen, de akárhogy próbálkozott, nem tudott a nő közelébe férközni. Mintha hatalmas falak épültek volna a nő köré – nem lehetett áttörni. Szánalmas volt az idő szenvedése, Viktória mégsem szólalt meg, hogy enyhítse. Később meggondolta magát, és odavetette: vedd már észre, hogy nem érdekelsz. És ettől az időben megtört valami. Leforrázva, megszégyenülten állt a kurva előtt. Az idő megállt. Pont akkor, amikor fel akartam állni a székemből. Ott lebegtem a szék és a felállás között, és úgy néztem ki, mint akit gyomorgörccsel szögeztek a térbe. Belemerevedtem a világba. De az időt ez nem érdekelte, a férfinyomot meg az idő nem érdekelte, Viktóriát meg a férfinyom és az idő nem érdekelte. Az idő összehúzta magát, és elkullogott. Gondolkodásra volt szüksége. Amikor végre minden ott volt időtlenül, a férfinyom megmozdult, felült egy arab telivérre, és kilovagolt a pesti lakásból. Viktória tovább fejtette a borsót. Amikor az idő újra megjelent, egy szál rózsát hozott, és már nem folyt be a kulcslyukon, hanem illendően kopogott, várta, hogy beengedjék. Mivel nem engedte be senki, benyitott az ajtón, és egyenesen a konyhába ment, átlépte a férfinyom hült helyét, majd az asztalnál állapotodott meg. Az asztalon egy tál gőzölgő borsóleves volt, az asztal szélén pedig egy papírcetli, rajta a felirat: *Elementem és nem jövök vissza. V.* Az idő dühös lett, ledobta a rózsát. Hülye kurva, mondta hangosan, és kifordult magából. Az időtlenség megszűnt. Éppen jókor, mert a tagjaim elgémberedtek a gyomorgörccsállásba. Nyújtóztam egyet, kimentem a konyhába, ahol egy tál gőzölgő borsóleves fogadott, a földön egy szál rózsza hevert, az asztal szélén meg egy cetli, rajta a felirat: *Elementem és nem jövök vissza. V.* Hát jó, gondoltam, aztán teleszedtem a tányéromat. Jó illata volt a levesnek, mégsem tudtam megenni. *Keserű volt a borsó.**

Az írás Hajnóczy Péter Viktória című novellájának továbbgondolása, és azon az augusztus 8-i napon játszódik, amikor Hajnóczy meghalt.